

MIKSZ

Móri Amatőr Irodalmi és Képzőművészeti folyóirat

Mór, IV. évfolyam 1. szám - 2012. október

Udvardy Béláné: Erdei út

Azurák Mihály

Mámor

Szólóm zsongító nedvét
Kelyhem ezernyi cseppjét
Csókkal szédítem magamba
Hadd forrjon kéjjel a mámor

Öleljen bornak árja
Ősi hitvilág bája
Égiekkel beszélem én
Szárnyra-kelt, földi dolgaim

Nagy F. Luca: Pincék

Átlépek mérföldeket
Szántok zordon hegyeket
Mint kalandos, szép mesékben
Vár rám a sötét rengeteg

Még az is megtörténhet
Szél hátán üldögélek
Vidám, kótyagos sirályként
Mámor-kék tengerek felett

Fördös József: Alföldi patak

Herbákné Sipos Valéria: Hajnalodik

Bíróczky Ibolya: Piramisok (üvegfestés)

Máhrné Klein Éva: Gyümölcszobor

Láposi Gabriella: Cégér

Bíró Csaba: Szíjveretek

Kedves Olvasóink!

Idén először formai újításként, a zárszóban egy irodalmi polémiában szólalnak meg alkotótársaink. Minden megjelenő számunk reményt ad arra, hogy támogatóink értékelik tevékenységünket, alkotóink munkáit. Ebben a folyóiratban is szeretnénk megosztani amatőr alkotóink műveit Mór és környéke lakóival. Rendezvényeinken rendszeresen megtisztelnek bennünket ismert művészek is. Művészeti újságunkban csak ízelítőt tudunk adni alkotóink sokféle munkáiból, hiszen szerény az anyagi támogatottságunk (amit mindenkinek köszönünk). Reméljük, hogy érdeklődnek irántunk és figyelnek ránk.

Rendezvényeink létrejöttéhez elengedhetetlenül fontos a Móri Református Egyházközség segítsége a MIKSZ állandó helyszínének biztosításával. Az újság kiadásában pedig meghatározó a Móri Önkormányzat anyagi támogatása.

Jó olvasást mindenkinek!

Klein Magda

Nuszpl Zsolt

Életigenlés

Könnyáradat mossa el a kételytől
elnehezült halmokat.
Már tisztábban látom a napokat.
Döntésemet túl sokáig halogattam talán,
most már önfeledten dalolhat a madár.
Botor szándékkal elkövetett hibáim
némelyikét újra véghezvinném.
Esőben hullajtott könnyeim
mosolyom álarcával fedve nem látszanak.

A félelem nem a tiéd, csupán kölcsönbe kaptad.
Add hát vissza, ne láthassák rajtad!

Keserűség, gúny, belém martak már sokszor.
Mosolyok kellene, mindig, mindenkor.
Magadnak kell döntened utadról.
Örülni fogok, ha benne leszek,
ha nem, új út felé nevetek.
Ám előtte még kérdezek, tévelygek,
lépni sokáig majd nem merek.
Vágyom eme világot anélkül magaménak mondani,
hogyan szüntelen kérdeném:
Miért ne lehetne így minden a helyén?
Kérlek, segíts, hogy talpon lehessenek a végén!

Abonyi Ria: Whoopi

Láposi Gabriella

Földanya szolgálói

1.
Földanyával együtt az új Életet vártuk.
Kikelet havának elején jártunk.
Kicsi lányom állt meg az ajtó küszöbén.
Gyertyafénybe nézett, Mennysországba látott.
Ezt a kérdést hozta el nekünk:
„Mikor jönnek az angyalok?”
Ekkor szobánk ablaka előtt
három árnyat láttam elsuhanni.
Tudtam és éreztem, most már történhet bármi:
Megérkeztek hozzánk Földanya szolgálói.

2.
Csendben átöleltek engem sorra mind a hárman,
elkísértek óvva a Lét kapujába.
Ott felemeltek engem, szárnyukat kitarva,
hogy arról ugorhassanak a másik világba.
A kapun visszatérve ölükbe hullottunk,
teljesség felettünk,
békesség alattunk.

3.
Nektek szólunk, kik e szárnyakra
lakatot tettetek:
csak reméljük, nem tudjátok,
mit cselekedtetek!
Mi, akik tudjuk, kik Ők igazában,
kérünk Benneteket, ha akarjátok,
hogyan e hazában,
új erő szülessék,
s hogy megmaradjon ez a maroknyi népeesség,
engedjétek őket szabadon szállni!
Áldottak legyenek Földanya szolgálói!

Klein Magda

Eltörött tükörkép

A kastély ablakai tárva voltak. Az október eleji szüretre hívogató nap kacsingató szemlélődésre készítette a kiállítás őrzőit. A gyönyörű fafaragványok sem igazán csalogatták be az embereket. Az őszes teremőr néni arcán is verítékcseppek csillogtak, aztán ahogy az ablakon kihajolt, az ismerős léptek szétverték arcán a leülő cseppeket.

- Végre, végre, örülök, hogy benéztetek lelkem! – mondta nekem, aztán szó nélkül karon ragadta anyámat, és székére húzta az ősz hajút.

- Öregedünk? Én fogyok, ha eszem, ha nem! Te pedig? Gömbölyüséggeddel párnákat varrogatsz? – Sikamlós, halk mosolygása belement az idősödő hölgyek pletykázó mormolásába.

Üdítőt készítek. Mentem gyors léptekkel az üvegpoharak irányába.

- A meleg nem tesz jót a fejemnek! Kinyitom az elülső ablakokat is! – Fáradozásom alatt kopogás hallatszott az ajtón.

- Gyere be, ki vagy? – öntöm mellé a felfutó, habzó kólás üvegből. Szélvész sebességű, kék ruhás, szöszeke gyereklábak nézték, nevték az ügyetlenkedésemet.

- Többet öntöttél mellé, mint bele a pohárba!

- Lépj hátrébb, nehogy elmaszatólj! Csak nem egyedül kaptál kedvet a sétához? – A kislány az ablakhoz repült.

- Anya, gyere, gyere, siess, fent várlak! Intsél, kérlek, integess! – A gyermekfej az ablakon túl, a test pedig az ablakhoz húzott széken végezte a tornamutatványát. Mindenre integetett, sugárzott, boldog volt...

- Kicsi lány, kék manó, gyere, itt az üdítőd! – próbáltam az ablaktól elcsalni.

- Idd meg helyettem, aztán gyere velem, mire anya felér az emeletre, a másik oldalon elbújunk...

- Láttad a kiállítási tárgyakat, a szekereket, a kisvasutat?

Kérdésekre választ sem kapva, kézen ragadott a kék tündér, és húzott ellenkező irányba.

- Nézd csak, ki az a szép, kék szemű néni? – anyámat kérdezte.

- A fekete ruha annyira sötétíti! – meleg, kis marokszorításban, apró léptekkel előre futottunk.

- Anyával megnézem majd azt a vonatot... Tükröt kérnék tőled, van-e? A mosdóból leemelt tükröt a székek támasztottam.

- Tudod, bogaram, apám nemrég halt meg, a festett szín a gyászé, anyám tiszteletet ad a színnel apámnak... - folytattam kis szünet után.

- Én nem nézek bele a tükörbe, olyan kócos vagyok!

Kék szemekkel, hosszú sötét szempillákkal, angyali arcú kis barátnőm nézett vissza a tükörből. Hogy lehet valaki ennyire leheletszerűen szép arcú? – mélézgettam.

- Új ruhám tetszik? – megpördült, formás kis lábai szandálban várták a választomat.

- Ha kicsit vársz, keresek neked fésűt! Tényleg lóg a szemedbe a hajad! Tudod, mi tetszik nekem a karodon?

- Az óráim! – csettintett nyelvével. Hátrasimogatta lebegő hajtincseit. – A szőke haját szeretem a legjobban! A legszebb szín a világon... büszke vagyok, hogy anyámnak, apámnak, kis testvéremnek is ilyen színű haja van...

Figyeltem csendben, nem kis meglepődéssel az apróságot.

Nocsak, még öt éves sincs, és ilyen nehéz témában is van ítélőképessége! – visszaraktam a tükröt.

- Gyere, menjünk anyádhoz! – megfogtam a kezét, a kislány leállt. Kicsi mutató ujjával rám villant:

- Amit mondok neked, titok. Óvó nénitől tudom, hogy a szőke hajú tündérek boldogok az életükben, mindig boldogok... - óvatos kémleléssel ismét megálltunk. Fülembé súgott valamit. Először nem értettem.

- Mondjad hangosabban! – kérleltem.

- Emelj fel magasra, kinéznék az erkélyajtón! – Messzire szeretnék látni, nagyon messzire!

- Hórukk, fent vagyunk, lelkem az erkélyajtóból a parkra látunk.

- Mennyi ember! Sátor, színes szalagok... Nagyon szeretnék kapni piros és sárga, napsárga szalagot, olyan vastagot, mint itt ez az ajtó!

- Mit csinálnál velem? – vittem a hangok irányába.

- Az az én titkom... Mindent Neked sem mondhatok el... - csendes öleléssel fogadta anyja jöttét.

- Gyere fiam, várnak ránk lent az udvaron, köszönj el mindenkitől!

A szokatlan köszönés ismét vonatrobogású sietéssé fokozódott a kis vendégben. Az ősz hajúak székeitől inkább szemével búcsúzott. Anyja kezét húzva az ajtó felé, visszaszólt a titokkirálynő.

- A piros szalagokat a nyakamba tenném, a sárgákat a hajamba... befonnám, be én... - eltűnt a kis feje az ajtón. Anyja visszanézett rám.

- Mit fonnátok be? Mindkettőtöknek rövid a haja... - nem feleltem, csak bólogattam magam elé: - Titok!
- Na, kérem, még én sem köszöntem el az ismerőseimtől, pedig megérdemelnék a tisztos választ!

Telik az idő, az elhajtott életfa piros és sárga szalagjai beborítják a friss hantot. A gyermeklányka csodálattal inti maga köré szőke hajú tündéreit. Mesél égi hallgatóinak... A legszebb szín a világon a sárga! Büszke vagyok, hogy anyámnak is szőke haja van! Arany, napsugár, aranyszínű... amit annyira imádok... De én, az író is ezt vallom, hiszen az én anyám is szőke hajú...

Kedves Olvasó!

Szeresd rokonaidat, de ne csak a szőkéket! Adjál szeretetet, hogy mindenkinek jusson! – és minden áron!

Kuba Tímea

Szülővárosom

Messze elközönök szülővárosomtól,
áporodott emlékeim még visszalopom.

Gondolatban néha a Duna-partot járom,
a csillogó víztükröt magam előtt látom.

A vontató hajók lomhán messze úsznak,
sodró víztömegbe mélyen belekúsznak.

Rám tekint a folyóm, átölel a léte,
lelkemig simogat suttagó zenéje.

Tajtékozó hullámból lágyan üzengeti,
távol ugyan tőle, még fontos vagyok neki.

Öregbedett fák is olykor ide sűgnak:
Rég ismersz te minket, mégis adunk újat.

Talpalatnyi földdarab, amelyen megállok,
Messze körbenézek, s ím hazatalálok.

Ezer év városa, mely sok mindent megélt,
Isten felé fordult, s ódákat is regélt.

Miként István király, én is benned éltem,
Bal sorsra, ha jutok, tebenned reményem.

Gyönyörű vagy nékem, én szülővárosom.
Mindig benned élek, csak rólad álmodom...

Abonyi Ria: Remélem, jól vagy

Azurák Mihály

Bor és idő

Ballagó, vén idő! De tudsz te rohanni,
Ha kedvenc boromhoz ülök poharazni.
Kortyával bölcselő gondolatra serkent
Nem kell a gyönyört sem külön megkeresnem,
Tálcán kínálja fel, mint illatos kelyhet.

Kegyetlen, zord idő! Mért nem tudsz megállni,
Hűs pince csókjával magadat megszánni?
Addig: ázna torkom, borom gyöngy sodrában,
Osztoznék istenek gondtalan sorsában.
Nem tartanám kócos mámorom kordában.

Megértő, bölcs idő! Másnak nyújtod a kéjt.
Nem állsz meg, nem pihensz, hatalmad is rejtély.
Napot, Holdra váltod. Nekem itt záróra,
Fül-fogva biztatom töltésre kancsómat.
Az áldást rád iszom! Az ÖRÖK JÁRÓra.

Nuszpl Zsolt

Szennyes éden

Mennybéli éden,
mindet kérem.
Pokoli menny,
édes szenny.

Egyszer vadul,
máskor érzékien.
Akarom, mindig
legyen ilyen!

Akarom, kell nekem,
hogy veled lángoljak fel,
s aztán elhalva
veled égjek el.

Mennybéli éden,
az összeset kérem.
Pokoli menny,
oly mézédés e szenny.

Karlovits Gyula

Macsák és violák

Boldogult ifjúkoromban történt, hogy - bár csak egyszerű, mezei KISZ-tag voltam - hivatali főnököm nyomtatékos kérésére vezetőképző táborba kellett mennem, mivel a KISZ-titkárt a felesége nem engedte el.

Egy takaros, tóparti üdülőben működtette továbbképző táborát a KISZ Megyei Bizottsága. Hamarosan meggyőződtem arról, hogy ez lényegében egy fapados üdülőhely, a továbbképzés pedig egy egészen más tevékenység fedőneve, amely valóságos tartalmi célját képezi ennek az intézménynek. Ez a tartalom pedig a KISZ titkárok éves jutalomüdültetésének ingyenes lebonyolítását jelentette. Kényelmét tekintve aligha érhetett fel Tiberius császár Capri- szigeti luxus örömtanyáival, ahol a vén kéjenc cézár a birodalom összes sarkából begyűjtött gyönyörű lányok és ifjak minden képzeletet felülmúló szexorgiáiban gyönyörködhetett, de bizvást kijelenthetjük, hogy ez a tábor is kiválóan ellátta feladatát a szocializmus építésének adott időszakában, és anyagi lehetőségei között.

Amikor ide bekerültem, igazi problémám abból adódott, hogy én, mint kívülálló, nem ismertem sem a fenti célokat, sem a tábor működésének íratlan szabályait. Magyarul: semmit sem tudtam arról, hogy egy hatalmas nyilvánosházban vagyok, ahol csak a büfében kell fizetni az ital nemüekért, egyébként minden más ingyenes. A kerítésen belül nem számít a karikagyűrű s minden egyéb kinti polgári cífróság, vagyis teljesen szabad a vásár, de a kapun kilépve mindezt szigorúan el kell felejtetni!

Csak egyheti benntartózkodás után értettem meg a külvilágban tapasztalható igen nagyfokú bizalmatlanság okát, amely e táborokkal szemben előítéletként jelentkezett az én munkahelyemen is. Vagyis mindenki tudott mindenről, csak én, naiv, akit odaküldtek, én nem tudtam semmiről!

Ez a szemlélet a későbbiekben komoly traumát okozott érzékeny lelkületemben. Úgy véltem ugyanis, hogy egy odabent szövődött kapcsolat a kinti világban tovább folytatható, különösen akkor, ha nincs törvényes, vagy más egyéb akadály. Nos, valószínű, hogy a KISZ Központi Bizottsága egészen másképp vélekedett ezekről a dolgokról. Vagy talán az évtizedes szokások működtek másképpen? Ez már örök rejtély marad előttem.

A tábor három nagy részegységből állt, úgymint egy egészen komfortos téglalapú épületből, amelyben az irodák és lakoszobák alatt egy előadóterem is helyet kapott, egy konyhai és ebédlőépületből, amely esténként diszkóként üzemelt, valamint elég jelentős számú négyágyas faházból, amelyek közzájön csak bungalóként, avagy „bungiként” aposztrofálódtak.

A továbbképzendő csoportokat szakmai, foglalkozási áganként különítették el, hogy a gyári munkások ne keveredhessenek hivatalnokokkal vagy például orvosokkal, így a vitadélutánokon tökéletesen el lehetett kerülni az osztályharcot és a szemléletbeli félreértéseket. Ilyen cezúra a diszkóban és a táboron belül folytatott magánéletben természetesen nem létezett. A táborban az a mondás járta, hogy itt még a hétfejű sárkányt is „megdugják”, nemhogy a vasorrú bábát...

Még a salak (József Attila: Óda) is megfagyott bennem, amikor az én csoportomban mindjárt öt olyan lánnyal szembesültem, akikhez képest külvilági reménytelen szerelmem szakadt varjúnak sem ment volna el, de én, érzékeny és szentimentális lélek lévén, csak egybe szerettem bele, és nyakig, vagy azon túl is...

A lányok egyáltalán nem viselkedtek tartózkodóan sőt, pontosan tudták, hogy az elizium mindössze egy hétig tart, és azt a hetet bizony ki kell használni! Hogy' a csudába is engedhette volna el a titkárfelenség a férjét ebbe a földi mennyországba? Honnan is sejthettem volna, hogy a homokóra fordultával pokollá változik az édes álom...

Amikor éjjel két órakor a tábor egy félreeső részén, a jól gondozott pázsiton hanyatt heverve, a kimerültség laza lebegésében, Katival édes mámorban fűjtük a cigarettafüstöt a langyos éjszakában fénylő csillagok felé, én Faust nagy katarziséját felidézve, megtagadtam a drámai hőst és azt mondtam magamban: „Maradj velem örökre!” El is vitt az ördög hamarosan...

Kati a szomszéd faluba való volt, a megyeszékhelyen albérletben lakott, és az egyik megyei hivatalnál dolgozott. Ez a nő lesz gyermekeim anyja, elvégzem miatta azt a rohadt egyetemet, tőle akarok mindent, és neki adok mindent, csak megtaláljam! Hisz nála édesebb és kedvesebb lény az egész mocsok világon nincs!

Telefonáltam neki, lecsapta. Elmentem az albérletébe, nem találtam. Apám vadonatúj Zsigulijával kimentem a szüleihez. Azt sem tudták, hová ültessenek! De Kati nem volt sehol. Végül bementem a munkahelyére, a Lenin utcai nagy irodaházba. Kijött a folyosóra, és kivörösödött arccal sziszegte a szemembe:

- Százszor megmondtam, hogy hagyj békén! Tűnj el innen! Undorodom tőled! Hülye, nyavalygó majom!

Biztosra vettem: van valakije. De akkor miért nem mondta meg?

Talán két év múlva találkoztam egy földhivatalos sráccal, aki csoporttársam volt a táborban. Persze azonnal rákérdeztem.

- A Kati? Szóval nem tudsz róla. Leukémiás. Elég előre haladott... Az orvosok nem bíznak benne. Lehet, hogy hamarosan várható... Nem figyelted meg, hogy még a gyalogtúrán sem vetkőzött bikinire?
 - Nem, de tényleg igazad van! Pedig isteni teste volt.
 - Az. De nagyon féltette a bőrét a napfénytől. Nem véletlenül...
 Erősen fotóztam akkoriban is. A KISZ- tábori csoportképek és Kati portréi az albumomból tekintenek rám még egy kis ideig, amikor majd újra találkozhatunk, s ismét fújhatjuk a füstöt a csillagok felé...

Radolfi Adél

Emlékezzünk...

Mindenszentek idején,
 Halottaknak sírhelyén,
 Mécsesek pislákolnak,
 A csendes temetők fénybe, virágba borulnak.

Európa ősi népének
 Valaha ez a dátum fontos ünnep volt.
 A nekünk bánatos Mindenszentek éjszaka,
 A kelta népnek az Újév első napja.

Az idő folyamán a keresztény egyházak
 Eltörölték ugyan a pogány kultuszokat,
 De a dátum megmaradt, csak jelentését változtatta,
 Így lett a megújulás ünnepéből
 A holtakra való emlékezés napja.

Sírokra viszünk pompás koszorúkat,
 Szívünkben hordozzuk csendes fájdalmunkat.
 Aki még nem látta soha az elmúlást,
 Nem ismeri igazán a fájdalmas búcsúzást.

Idők sodrában, temetés sorában,
 Koporsót kísérvük valótlan világban.
 Most még itt állunk a gyászoló sorban,
 De egyszer mi is ott leszünk bent, a koporsóban.

Ti, akik most még a sorban maradtok,
 Értetek is zúgni fognak majd egyszer a harangok.
 Egyszer majd mind elbúcsúzunk,
 Talán még szeretnénk valamit mondani,
 De közbeszól a sors, és már nem tudjuk szavakba foglalni.

Ezért hát Testvéreim, ne várjunk a halálig,
 Tanuljunk meg szépen, tudatosan élni a végső búcsúzásig.
 Vigasztaljon a tudat, hogy nem végleges az elválás,
 Csak a testünk porlandó, mert a halál átalakulás.

Múlандó lett az idea, mely az anyagot létrehozta,
 Aztán átalakult az anyag is, mely testünket alkotta.
 Földi életünk során ölelte lelkünket,
 Ezért hisszük valóságának múltandó testünket.

Szeressük hát egymást, míg a Földön élünk,
 S ne higgyük el soha, hogy véges a létünk.
 Amíg még tehetjük, figyeljünk egymásra!
 Ne várjunk tehetetlenül a végső búcsúzásra!

Kertész Pálné

Békében

Férfi és virág- gyakran láthatom
 e párost, mert a túloldalon
 pici bolt van, hol a választék nagy,
 eladónő kezében szalag,
 levélzöld, a csokrokat díszíti,
 mosolyát közepükbe tűzi.

Kié lesz a bíborszínű rózsza,
 a pillaszirmú orchidea,
 tartós flamingóvirág mit sugall,
 szerényen igaz hűségéről vall?
 Mit üzen a bódító lilium-
 száz érzés, ünnepi alkalom.

Férfi és virág,- jóleső látvány,
 béke jele a csöndes utcán,
 öröm a keserves gondok között.
 Legyen e szokás, legyen örök,
 gyilkos fegyver soha, virág legyen
 inkább, virág - erős kezében.

Lepsényi Bálint

Papa

A gyertya aranyfényéből néz vissza reám.
 Fehér haja a szélben lobog,
 A szeme mosolyog.
 Ő volt az én nagyapám.

Megjárta a háborút, s a hadifogságot,
 Megtapasztalta az éhezést, a gyalázatot.
 Éppen ezért tőlünk
 Soha, semmit meg nem tagadott.

Ha meglátogattam,
 Mindig akadt csoki, gyümölcs,
 Vagy egy pár jó szó.
 Szeretetet, bölcsességet sugárzó.

Ha néha morgott, zsörtölődött, azt elfelejtem,
 S csak a szépre, jóra emlékezem.
 Mindig nagyon jó volt hozzám,
 Ilyen volt az én nagyapám.

S ha egyszer ott fenn találkozunk,
 Soha többé már el nem válunk.

Kocsa Gábor

Őszinte bizalom

Larát már több mint két éve nem láttam. Ő a legfiatalabb rokonom, Jóska öcsém unokája, Tokajban, a Tisza partján. Amikor otthon voltam, Lara idegenkedett tőlem. Nem ismert, és így állandóan az anyja, vagy a nagyanja mellett volt. Mór város, ahol lakom, messze, háromszáznegyven kilométer távolságban van Tokajtól, így aztán évente szoktam csak hazamenni. Nem csoda, ha nem ismert meg, és idegenkedett tőlem.

Amikor látta, hogy milyen szépen szólok hozzá, kezdett megenyhülni. Annyira összebarátkoztunk, hogy azt mondta: „Gyere, nézd meg az iskolatáskámat, meg a könyveimet, most fogok első osztályba menni, mert már elmúltam hat éves.”

Mutatta a füzeteit is, melyek szépen védőpapírba voltak becsomagolva. Szépnek találtam a táskáját, mondtam is, hogy „ilyen szép kislányhoz, mint te vagy, ilyen szép táska illik.” Ebéd után jött a többi testvérem is, tudták, hogy otthon vagyok, így aztán jól elbeszélgettünk, szórakoztunk. Larát még táncolni is felkértem. „Szabad egy táncra?” - mondtam és meghajoltam előtte. Ő csak mosolygott, az anyja biztatgatta, hogy mondja, szabad. Megfogtam a kis kezét, megcsókoltam. Ő elnevette magát. Aztán magához emeltem a kislányt az százhetvenhét centiméter magasságomhoz, és táncoltunk. Kettőt jobbra, kettőt balra, aztán még keringőztünk is. Nagyon tetszett neki, meg a szobában mindenkinek, sokat és jókat nevettek rajtunk. Jól éreztük magunkat, szépen telt a délután. Ez már több mint két évvel ezelőtt történt.

Most, hogy újból otthon voltam, az üdvözlések után az volt az első, hogy Lara után érdeklődjek. Nagyanja mondta, hogy iskolában van, egy óra múlva már itthon lesz. Nagyon vártam, hogy láthassam. Elbeszélgettünk erről-arról, hogy miért nem tudtam jönni már több mint két éve.

Aztán végre megjött Lara! Szép nagylány lett belőle, mondta is az anyja, hogy már harmadik osztályba jár, és nagyon jól tanul. Engem nem ismert meg. Amikor láttuk egymást előzőleg, akkor még csak hat éves múlt, meg az az óta eltelt hosszú idő miatt is, nem emlékezett vissza rám. Mondta az anyja, ő Gabi bátya, akivel itt a szobában sokat táncoltatok. Láttam, újból meg kell ismertetni magamat Larával, így aztán elkezdtem a beszélgetést. Megkérdeztem, jó-e iskolába járni és szeret-e tanulni? Milyen volt az első és második osztályos bizonyítvány eredménye? Volt bőven mire válaszolni, és szépen telt az idő. Megkérdeztem, szereti-e a találós kérdéseket? Mondta, szereti és ő is tud egyet-kettőt.

Már szépen összebarátkoztunk, amikor megkérdezte tőlem: „Mi az, ha feldobják sárga, és nem esik le semmi?”

- Nem tudom, szabad a gazda! - válaszoltam.
- Sárgarigó - mondta nevetve, - mert elrepül! Most egy nehezet fogok kérdezni - és már mondta is:
- Mi az, ha feldobják sárga, és ha leesik, akkor is sárga?
- Citrom - válaszoltam. Elgondolkodott a válaszomon.

Mondta is, hogy jó, de én nem erre gondoltam!

- Hát mire?
- Döglött sárgarigóra, mert nem tud repülni.

Örült, hogy tudott olyat is kérdezni, amit én nem tudtam. A találós kérdések után képrejtvényeket mutogattam, amiken jókat derültünk. Már későre járt, amikor azt kérdeztem:

- Lara! Tudsz olyan mondatot mondani, ami visszafelé olvasva is ugyanazt jelenti? Mondok egy példát: Géza kék az ég!

Leírta egy papírra, és kezdte visszafelé olvasni. Nagyon örült, mikor látta, hogy visszafelé is működik. Aztán mondtam neki még kettőt:

- Indul a pap aludni, meg: a sári pap írása.

Nagyon tetszett neki, örült, hogy ezt is megtanulta. Lara mondta, hogy ezt holnap megmutatja a tanító néninek. Másnap már nagyon vártam, hogy újra láthassam. Mikor megjött az iskolából, örömmel újságolta, hogy a tanító néninek elmondta, mit tanult tőlem. Nagyon tetszett neki is. Még a két képrejtvényt is felrajzolta a táblára, és az is tetszett mindenkinek.

Örültem, boldogan öleltem magamhoz, és megcsókoltam a homlokát. Akkor rám nézett az ártatlan gyönyörű szemeivel, és azt mondta: „Nekem van egy titkom, Gabi bátya! Szerelmes vagyok az osztályban egy fiúba. De az a fiú mindig húzkodja a hajamat. Már mondtam neki, ne csinálja, de az csak húzkodja!” Aztán elhallgatott, talán várta, hogy most mit fogok mondani. Nagyon meglepődtem őszinte bizalmán. Azon, hogy ennyire megkedvelt, megszeretett, hogy a titkait is megosztotta velem. Szinte nehéz is volt megszólalni, de pillanatnyi gondolkodás után elkezdtem válaszolni:

- Tudod Lara, az a fiú szeret téged, azért húzkodja a hajad, hogy észrevedd őt. Majd, ha már nagyobb lesz,

nem fogja húzkodni a hajad. Mire mind a ketten már nagyon nagyok lesztek, már a konfirmáláson is túl lesztek, készülődni fogtok nyolcadikban a ballagásra! Akkor már nem fogja húzkodni a hajadat, hanem szépen finoman a fejed tetejére fogja tenni a kezét, simogatni fogja a hajadat, és azt fogja mondani: „Lara milyen szép hajad van, és milyen selymes!” Akkor hallgattam, és láttam mosolygós arcán, hogy boldog. Azt mondta, az szép lesz. Lehet, hogy arra gondolt, az még, hogy ballagjanak, nagyon sokára jön el, hiszen most még csak harmadik osztályba járnak.

A délután is szépen telt el. Olyanokat mondtam Larának, ami tényleg rímelt is. Például: „A padláson lakó dalmát most tartja lakodalmát.” Vagy „Most tanul az Elza varrni, nem kell hát őt elzavarni...”

Láttam, hogy tetszik neki, így aztán vagy egy tucat hasonlóval megismertettem. Lara szép lassan leírta mindegyiket a füzetébe. Aztán szóba kerültek a hatalmasok: „Azt mondják a hatalmasok, hogy akinek a hatalma sok, az nem elég hatalmas ok, hogy ne legyen neki hat alma sok.”

Ez is nagyon tetszett Larának. Mondtam, ha legközelebb jövök, még sok-sok mindent fogok mondani, olyanokat is, aminek az iskolában hasznát fogja venni. Este megcsókoltam a homlokát, és kívántam neki jó éjszakát és szép álmokat. A fülébe súgtam, hogy a fiúról, aki már biztosan nem fogja húzkodni a haját, arról a legényről is álmodjon.

Reggel arra ébredtem, Lara ott van az ágyam mellett, és mikor látta, hogy felébredtem, elmondta, hogy szépet álmodott, még sétáltak is a fiúval a Tisza partján, szépen beszélgettek, és a fiú simogatta a haját. Mondta, hogy siet, már reggelizett is, és megy az iskolába. Kért, hogy menjek az ablakhoz és fog integetni. Még azt is mondta, már többet nem fog engem elfelejteni.

Láttam, az anyukája kikísérte a kapun, és ő a táskával a hátán boldogan elindult az iskolába. Látta, hogy ott állok az emeleti ablaknál, integetünk egymásnak.

Már az utca végén járt, még mindig integetett, én is integettem, és azon vettem észre magam, hogy könnyes lett a szemem.

Ódor Enikő

Kora reggel...

Kora reggel, a sötét szobába lépve
Nem gondolok semmi szépre.
Nem gondolok napra, fényre, virágra,
Csak a szétbomló világra.

Világra, melyben élek és szenvedek.
A világra, melyben soha nem nevezhetek.
A konyhába lépve megcsillan a fény,
de mögöttem áll még a rém.

A rém, kitől soha nem szabadulok,
aki miatt aludni sem tudok.
Nem szabadulhatok, mert ő én vagyok,
magam miatt pedig meg nem halhatok.

Ulrich Éva

Szüleimhez

Drága, kedves szüleim
Köszönetet mondanék tinétek,
Nem lehet mondatokba foglalni,
Amit irántatok érzek.

Nekem adtátok a boldogságot,
Nekem adtátok a szeretetet,
Megkaptam a legszebb gyermekkort,
S minden szépet, mit lehetett.

Most, hogy elmúlik felettünk az idő,
A szeretet szívemben egyre csak nő,
Köszönöm nektek a világot,
S köszönöm, hogy a szüleim nekem ti vagytok.

Nuszpl Zsolt: Rajzórai képem

Abonyi Ria: Anyám ölében

Bene Edit

Cserépdarabok

Tanyán petróleumlámpa szolgáltatta az esti fényt. Gutiné a cilindres lámpa világításához a kellemetlen szagú folyadékot szűknyakú, öblös, kissé koszlott, sötétzöld mázas, kétliteres cserépedényben tárolta. Kifogyott a petróleum, ezért Marát elküldte a szomszéd faluba. Az ötvenes években vegyesboltokból, kimérve lehetett beszerezni a sűrű, sötét lét. A szatócs teletöltötte az edényt. A húsz fillér jutalompénzből, amit azért kapott, mert elment vásárolni, vett magának két szem stolverkot. Nagy csokolómmal Mara távozott a kiskereskedésből. Az üzlet előtt elkezdett piruettezni. Lendületből az épület falának lódította a kancsót, darabokban hullottak szét a cserepei. Abban a pillanatban a tárolóedénnyel együtt ő is megsemmisült. Falról járdára csurgott folyadéktól bűzlött a környék.

Szégyenkezve, könnyes szemekkel csámpázgatott a poros úton, hegyen át hazafelé, lógó orral bámulta a földet. Még jó, hogy nem botlott bele saját lábaiba. Mázsás súly húzta lefelé üres kezét, szájában keserűen omlott szét a karamell ízű édesség. Félt a pofonoktól, szidalmaktól.

Reszketve, szepegve lépett a lakásba. Pislogott anyjára, hunyorgott, mint égő kanóc a kormos lámpaüveg mögül. Nem lehet tudni, melyikük tekintete volt bánatosabb. Nem kapott ki. A nyakleves helyett jobban fájt neki, hogy az est sötétjében vékony gyertyaszál pislá fénye mellett kellett pizsmogniuk, és elmaradt az esti mese. Korán kellett ágyba bújniuk.

Szükségszerűen a petróleum ára komoly veszteséget okozott a háztartás kasszájában.

Szekér István

Motorkerékpárosok találkozója

Immár két éve, hogy kéthetes rokonlátogatáson voltunk Kanadában, Erzsike húgomnál. Ő mintegy húsz éve él ott. Sokáig Torontóban lakott, pár éve Oakville-ben lakott, egy közepes méretű kertvárosban.

Egyik nap felvetette, hogy elvinne bennünket egy motorkerékpáros találkozóra. Korán reggel kellett indultunk, mert közel három órás út állt előttünk. A motoros találkozó az Erie-tó partján lévő egyik kisvárosban, Port Doverben volt. Parkolni 12 km-re lehetett, egy learatott gabonátáblán, ahol már sok száz gépkocsi utasai várták, hogy felülhessenek az amerikai filmekből jól ismert (szerintünk csúnyácska) iskolabuszra.

Mivel a buszok folyamatosan közlekedtek, rövid várakozás után felszállhattunk az egyikre. Gondolom, hogy a környező települések minden iskolabuszát igénybe vették.

Ez a motoros találkozó az úgy nevezett Észak-Amerikai Motorosok Találkozója volt, amit mindig akkor rendeznek meg, amikor a péntek 13-ára esik. Az újságok szerint mintegy 100 000, igen, jól olvasták, legalább százezer motoros vett részt rajta. Nem csoda, hogy a városkába csak az ott lakók és a rendezvényre érkezők mehettek be saját járművel. A találkozó egynapos volt. A résztvevők ettek, ittak, beszélgettek, megcsodálták egymás motorjait, utánfutóit, tanácsokat adtak-hallgattak. A motorok döntő többsége Harley Davidson volt. Úgy láttam, hogy a legtöbben szériamotorral érkeztek, de nagyon sok egyedi kialakítású járművet is láthattunk. Érdekes festések, krómozások, veretek, díszek, egyéb cicomák adták meg a hangulatát a motoroknak. Szerintem az utánfutók részben saját készítésűek voltak, a legtöbb egy nyitott gépkocsit utánzott. Persze azok is csillogtak-villogtak. Mindent és mindenkit lehetett videózni, fényképezni, örömmel pózoltak a kamerák előtt. Volt mit csodálni, itt aztán lehetett ötleteket gyűjteni! Igazi, ízig-vérig veterán motort csak egyet láttunk, ami szintén Harley Davidson volt. Sajnos, a tulajdonosa nem volt ott a közelben, így nem sokat tudhattunk meg a járművéről. Annyi bizonyos, hogy az 1900-as évek első évtizedeiben készülhetett, mivel a motor és a kerék közötti kapcsolatot lapos bőrszík biztosította. Világítás csak elöl volt rajta, még hozzá karbidlámpa. Sok-sok motorossal találkoztunk, leginkább 15-100-as vagy még nagyobb „bolyokban” közlekedtek, sávon belül kettesével, hármasával, nyugodt tempóval, kb. 60-80 km/h sebességgel.

Kanadában nem divat a gyorsajtás, ugyanis a szabályok megszegőinek súlyos büntetést kell fizetniük, ráadásul még a biztosítási díjuk is emelkedhet. Rendőröket alig láttunk, csak a Port Dover közelében levő útkereszteződéseknél voltak. Ott viszont indokolt volt a jelenlétük a hatalmas forgalom miatt. Az utak eléggé foltozottak, de kátyú- és nyomvályúmentesek voltak, legalábbis arra, amerre mi jártunk. Persze Kanada óriási ország, mi csak egy kis részét jártuk be.

Összességében, úgy érzem, kár lett volna kihagyni ezt az élményt.

Wirth Sándor:**Hekl Náni**

Ez megint egy olyan gyerekkori élményféle. Azt tudjuk, hogy az első világháborúban nagyon sok fiatalember meghalt. Ezáltal aztán nagyon sok menyasszony örökre vénlány maradt. Hát ilyen volt Hekl Náni is. Tőlünk a negyedik házban lakott, egy olyan majdnem csak udvar nélküli, szoba – konyhás házacskában. Volt neki egy disznóólja és deszkából egy tyúkólja.

Én többször jártam nála, mert apám javította a cipőit, és általában én vittem neki haza őket. A fizetéssel nem szokott probléma lenni, általában rendszeresen kifizette a munkadíjat. Móriasi, „sváb” parasztszoknyát viselt. Általában nem szokott vele baj lenni, csak ha szüret tájékán „felöntött a garatra”, akkor szokott kicsit hangos lenni. De a környéken ezt már megszokták, és csak annyit mondtak: „Na, a Náni már megint beivott”.

Hogy milyen indoka volt az ivászatra, arról nem tudok. Az a szóbeszéd járta róla, hogy a Csaszton nevű tanár szeretője volt, ugyanis nála volt cselédlány, vagy olyan házvezetőnőféle. Csaszton úr korábban a polgári iskolában tanított, de eltanácsolták onnan, mert állatokat is tartott, és néha előfordult, hogy átöltözés nélkül, trágyás cipőben ment be tanítani. A tanár ezután egy Berger nevű zsidó kereskedővel összeállva egy vegyes nagykereskedést és gabonaüzletet nyitott a mostani Patika udvarában levő nagy raktárépületben. A móri kiskereskedők innen tudták beszerezni az áruikat, a gabonaféléket pedig kicsiben is forgalmazták. Innen szereztük be mi is sokszor az angóra-nyulaink számára a zabot. A Bergernek az iskolautcában volt egy kiskereskedése is. Mivel zsidó volt, őt is elhurcolták, és emiatt a Csasztonnal közös üzlete felbomlott.

A Hekl Náninak, mivel olyan műveltebb fajta nő volt, nem felelt meg az egyszerű bádogtepsi. Neki olyan kisebb, mély, zománcos tepsije volt. A háború előtti időkben, aki többet sütött, az nem otthon, a saját kis sütőjében sütötte ki, hanem elvitte a pékhez, és ott a kemencében, a kenyerek után sütötték ki neki a tésztát. Ez jó volt, mert főleg a nagyobb ünnepek előtt – húsvét, mindenszentek, karácsony -, amikor úgyszólván elég munka akadt, nem kellett órákat tölteni a sütéssel.

Hekl Náni is elvitte egyszer a kalácsait a pékhez. Amint az inas, Szilmicsek Jóska húzta ki a kemencéből a lapátot, és le akarta tenni, a sima, síkos aljú zománcos tepsi megindult a lapáton, és élével előre lezuhant a „fuszkrund”-ba (a kemence előtti lábgödör). A rengeteg töltelékkel megtöltött, laza, forró kalácsok pedig kiborultak belőle, és az egész egy kupacba összerogyott. Hát Hekl Nánit majdnem a frász törte ki mérgében: oda a sok töltelék, a rengeteg mazsola, most hol fog ő még mazsolát találni? A Józsi az összetört kalácsokat elkezdte kanállal felszededegetni, Náni meg nem hagyta ott, hanem visszarakta a diós meg a mákos masszát vegyesen a tepsibe, és ahogyan volt, elvitte haza.

Már nem emlékszem pontosan, hogy 1947-ben vagy 1948-ban, de aratáskor és utána is borzasztó rossz időjárás volt. Minden nap esett az eső. A learatott búzákat kepébe raktuk. Jól megázott. Megvártuk, amíg az eső eláll és kisüt a nap, akkor széjjelraktuk a kévéket, hogy könnyebben megszáradjanak. De alighogy szétraktuk, szólt az egyikünk: „Nézétek, már megint jönnek a felhők”. Gyorsan kezdhettük a kepéket megint összerakni. Előfordult az is, hogy mire a cséplés elkezdődött, az állandó nedvességtől a kepék tetején – ahol nem forgatták rendszeren – már öt-tízcentis fiatal hajtások voltak, mert a gabona közben annyira kicsírázott. A csírás gabonából pedig gyenge sikértartalmú liszt lett. Ahogyan az ember gyúrta, nem lett belőle rendes tészta, megnyúlósodott. A tészta nem megdagadt, hanem folyóssá vált. Kenyérsütéskor nagyon kemény tésztát kellett gyúrni, nehogy lefolyjon a péklapátról. Ebben az évben nagyon laposak voltak a kenyerek.

Úgy látszik, Hekl Náninak nem mondták meg, hogy az új lisztnél mire kell vigyázni. Elkészítette a kenyér tésztáját, majd elvitte a pékhez sütni. Amikor a Jóska a szakajtóból a lapátra borította a tésztát, az azonnal elkezdett minden irányban lefolyni róla, alig győzte két kézzel visszacsapkodni. A tetejét is alig tudta a vislivel (nyeles kefe, amivel a pék a kenyeret és egyéb pékárut vízzel szokta lekenni). Amikor meg betette a tésztát a kemencébe, és ki akarta volna alóla rántani a lapátot, a nyél felé lelógó tésztát is megrántotta vele, és jól meghúzta. Az egész tészta úgy nézett már ki, mint egy óriási, formátlan sonka. Azóta se láttam ilyen nagy és lapos kenyeret. Akkora volt, hogy szegény Náni alig bírta kivinni a pékség ajtaján.

In memoriam Wirth Sándor

Sokoldalú alkotótársat veszítettünk el. Amatőr író, költő és fotós volt. Furcsán, egyszerűen, fricskás fintorral figyelte környezetét. Helyismereti, német nemzetiségi hagyományörzése, néprajzi tanulmányai, móri gyűjtései pótolhatatlanok.

Udvardi János

„Ember! Ez büszkén hangzik.”

Az ember felemelkedéséhez, a minőségi, az „emberebb” ember kialakulásához meg kell emberelnünk magunkat, életünk részévé kell tenni a lelkünkkel való foglalkozást is. Európa ebben a tekintetben nagyon egyenetlenül fejlődött, emiatt van most válságban. E világtáj lakói túlságosan is az anyagi dolgokra, a külvilágra összpontosítanak. Technikában, technológiában, életszínvonalban, de még a tudományban és a művészetben is bámulatos eredményeket ért el ez a kontinens, ugyanakkor lelkileg sok esetben analfabétának bizonyul: Nem ismeri önmagát, nem tud békében élni önmagával és így embertársaival sem, mert csak a tárgyak birtoklását és a fogyasztást tekinti életcéljának. E miatt aztán újra meg újra összezavarodik itt az élete, kétségei támadnak, elidegenedik mindentől és mindenkitől. Tulajdonképpen a legtöbb ember nem is tud örülni annak, amije van, nem tudja, mi az a szívöröm. Sok mindent újra kellene tanulnunk. Rá kellene jönnünk, nem csak azért élünk, hogy dolgozzunk, együnk, igyunk, jó esetben gyereket nemzzünk, szórakozzunk, vásároljunk és fogyasszunk. A „modern” ember úgy működik, mint egy automata, mint egy robotgép!

Ahhoz, hogy a földi életnek értelme legyen, hogy ne unjunk bele idő-nap előtt, ne szűküljünk be, ne idegenedjünk el tőle, ne váljunk neurotikussá, idegbeteggé, nem csak a házunkat és az autónkat, hanem a lelkünket is karban kell tartani, különben elveszítjük az öröme, a szeretetre való képességünket. Megvannak ennek, tehát a teljes élet megvalósításának is a jól bevált módszerei:

A kiindulópont az egészséges, természet közeli életmód, a fizikai munka, a sport és a természetjárás. Tarthatatlan, hogy embertársaink nagy része ma már alig mozog, és még a szabad levegőtől is fél! Életünk része legyen az élethosszigan tartó tanulás és elmélkedés is, mert e nélkül nem lehetünk képesek valódi önismereten és önértékelésen alapuló ember- és életismeretre. A művészetekkel való foglalkozás, és sok ember számára a templomba járás, úgy is mondhatnánk, hogy az időnkénti kiszakadás a mindennapiságból, valamiféle transzcendencia, szakralitás nélkülözhetetlen lelki erőforrást jelent. A lélek alapvető tápláléka az emberekkel, mindenekelőtt a családtagokkal és a hozzánk közel állókkal való minél gyakoribb együttlét és beszélgetés. Az embernek szüksége van arra, hogy valakinek kiönthesse a szívét. Az ehhez szükséges bizalom a dolog természeténél fogva csak a közeli családtagok, az egymást feltétel nélkül szerető emberek között létezhet, bár előfordulnak igazi, életre szóló barátságok is. Meghatározó jelentőségű a hajlamainknak és képességeinknek megfelelő pályaválasztás, amelynek folyamányaként alkotó munkát végezhetünk. Lelki egészségünk alapvető feltétele a kölcsönös vonzalmon alapuló párválasztás, a szerelmi házasság, és a gyermeknevelés is.

Gondolkozzunk el, hogy sokunknak, bizony ez is, az is hiányzik az életéből a felsoroltak közül, pedig egyikre sem az a jellemző, hogy pénzbe kerülne! A lényeg az, hogy minél több szállal kapcsolódjunk az élethez: az emberekhez, a dolgokhoz, a titokteljes, örömteli létezés kimeríthetetlen gazdagságához.

A teljességre törekvő, kiegyensúlyozott, testileg-lelkileg egészséges, boldognak nevezhető élet megteremtése valójában csak rajtunk, tudatosságunkon, jóra való elszántságunkon, akarat- és lelkierőnkön múlik. Micsoda óriási örömforrás is a felsorolt tevékenységek mindegyike! Hogyan is lehetne unatkozni, az élet értelmetlenségét panaszolni, megkeseredni, beszűkülni, tokba bújni, azaz betokosodni, embergyűlölővé, azaz „mizantróppá”, hitelenné, szkeptikussá, istentelenné, „krisztustalanná” válni, amikor életünk tele van örömforrással, a „mindenség szerelme”, az átlelkedített élet által elérhető harmóniával? Magyarágunk, emberségünk legszebb kifejeződése Petőfi Sándor költészete. Mennyire jellemző, hogy ha összegezni akarjuk műveinek témáit, mindig a szeretet fogalmához jutunk: Soha nem ír másról, mint a szülői, hitvesi, élet-, ember-, igazság-, haza- vagy a szabadságszeretetről. Weöres Sándor így fogalmaz: „Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkodni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél”, és akkor „megszólal a kimondhatatlan, de csak a te szívedben.” A nagy német humanista, Johann Wolfgang Goethe a következőket írja az ember méltóságáról: „Legyen az ember nemes lelkű, segítőkész és jó, mert csak ez különbözteti meg az összes többi lénytől, akit ismerünk.” Szécsi Margit egyik versében a következőt olvashatjuk: „Úgy néztem magamra mindig, ahogy csodára nézni illik.” Az orosz Maxim Gorkij „Éjjeli menedékhely” című drámájában egy csavargó mondja: „Ember! Ez büszkén hangzik.”

Nem nevetséges és szánalmas-e, hogy pótmegoldásokat keresünk, hogy a hatalmat és a hírnevet hajszoljuk, hogy rengeteg pénzt, munkát, fáradságot ölünk abba, hogy folyton méregdrága, csillogó-villogó kacatokat, „kütyüket”, autókat, ruhákat, ékszereket vásároljunk? Nem kevesen fogyasztják a szórakoztatóipar egyre silányabb termékeit, sőt egyre többen önpusztító életet élnek: isznak, dohányoznak, kábítószerhez nyúlnak.

Vörösmarty Mihály filozofikus mesejátékában, a Csongor és Tündében a főhős útélágazáshoz, a „tévedések hármasságához” érkezik, ahol három emberrel találkozik: a kalmárral, a fejedelemmel és a tudóssal. Amikor a következő találkozásra sor kerül, már mindegyikük meg van vénülve, el van fáradva, és életének teljes kudarcát panaszolja el: A kalmárnak elrabolták az összes összeszedett pénzét és kincseit. A fejedelem árulás miatt

elvesztette a hatalmát, amit csak a hízelgőknek juttatott adományokkal tudott fenntartani ideig-óráig. Az ő sorsa Lear- királyéhoz, vagy a spanyol Fülöp királyéhoz hasonlítható, akik mindketten csak öregemberként ébrednek rá a hatalom kétségességre és múlandóságára. A tudós, Madách Kepleréhez, vagy Fausthoz hasonlóan arra döbben rá, hogy nem tud semmit, és hiába kereste a halhatatlanságot, valójában csak életterlen lett. A végletes elkeseredés a nagy embernél azonban csak az erőgyűjtés időszakát jelenti, ami után lelke új életre kel, és a cselekvés vágyát ébreszti fel benne, ahogy ezt Vörösmarty a Bortalban megfogalmazza: „S ha bánat és a gond agyadban frigyre lép, lassanként földerül az életpuszta kép, Gondolj merészet és nagyot, és tedd rá éltedet, Nincs veszve semmi sors alatt, ki el nem csüggedett.”

Az embert a hit minden mélyponton átsegítheti, ha a lelke egészséges. Az igazi keresztény ember nem csak beszél erről, nem csak ájtatoskodik, hanem keresztény módra is él. A képmutatókat, az álszenteket senki sem szereti. Felismerésükben, leleplezésükben, nevetségessé tételükben nagy segítségünkre lehet többek között Moliere „Tartuffe” című drámája. Nem az a fontos, hogy milyen egyházhoz, milyen felekezethez tartozunk, hanem az, hogy az élethez, az emberekhez tartozunk. Istenben hinni valójában azt jelenti, hogy hiszünk az emberekben, az emberiségben, és ez a hit erőt ad ahhoz, hogy békében, megelégedettségben, tevékeny szeretetben éljük le az életünket. Csak így találhatjuk meg önmagunkat, csak így juthatunk el az erkölcsi megigazuláshoz, ahogy erre oly sok példával szolgál a világirodalom. Dosztojevszkij Nyehljudovja vagy Raszkolnyikovja, Tolsztoj Iván Iljicse, Camus „Bukás” című regényének ügyvédje, vagy Wagner megannyi hőse eljut arra a felismerésre, hogy csak a szeretet válthatja meg az embert. Aki eljut ehhez, aki „megtér”, akiben felébred az emberség, és ennek hatására képessé válik arra, hogy szakítson addigi „bűnös” életével, az akkor is kereszténynek tekinthető, ha soha életében nem vett részt egyházi szertartáson.

A karriervágy, az önzés és a képmutatás legyőzése, a cselekvő szeretet megvalósítása a szegénységből éppen kiemelkedő ember számára nem könnyű, de elodázhatatlan feladat, ez emberségének a próbája. Tolsztoj írja, hogy az igazi szeretet jellegzetesen a gyermekek és az egyszerű emberek sajátja. Ennek a felismerésnek, ennek a katarzisznak a hatására hullik le a hályog a hirtelen súlyos beteggé váló bíró szeméről, megtisztul a lelke, és ezek után nyugodtan hal meg. Talán mégsem lehetetlen, hogy felnőtt korunkra is megőrizzük magunkban a gyermeki lelkületet, az egymás iránti bizalmat és az egyszerűséget, a MórícZ Zsigmond által megfogalmazott „Légy jó mindhalálig!” parancsát. Nem tudok egyetérteni az egyik felkapott magyar író azon kijelentésével, miszerint „élni annyi, mint végletesen erősnek érezni magunkat a szabadság gyakorlására.” Én inkább így fogalmaznék: Élni annyi, mint végletesen erősnek érezni magunkat a szeretet gyakorlására.

Hogyan is lehetne valaha is kiábrándulni az évről évre újjászülető természetben élő, titokzatos, kimeríthetetlenül gazdag lelkivilágú, és jóra született emberek világából, az életből, amely a bölcsőtől a sírig állandóan új és új rejtelmekkel, kihívásokkal, emberpróbáló feladatokkal és örömmel szolgál? Ahogy Kosztolányi írja, minden ember egyedüli példány, ezért pótolhatatlan értéke a teremtésnek. Mindenki be van ugyan zárva a maga porhüvelyébe, valamennyire mindenkit meghatároznak az őseitől öröklött gének, de nem vagyunk ezeknek teljesen kiszolgáltatva. Sokkal meghatározóbbak életünk sorsdöntő élményei, tapasztalatai, kudarcai és sikerei, bánatai és örömei, minden egyes tudatosan átélt pillanat! Ha nyitott szemmel és nyílt lélekkel élünk, nem vagyunk reménytelenül bezárva a magunk kis univerzumába: Magunknál hordjuk a kulcsot, amely megnyitja előttünk embertársaink szívét. Ez a kulcs nem más, mint a szeretet. Ha ezt a kulcsot nem engedjük elorozódni, akkor kialakul bennünk az a képesség, hogy közelebb kerüljünk embertársaink lelkéhez. Akkor talán nem is lesz olyan reménytelenül hosszú az út „lélektől lélekig”, ahogy szegény Tóth Árpád érezte nem egy keserű pillanatában. El lehet érni azt, hogy bizalommal tekintünk egymásra, hogy mindenkiben észrevegyük a jót, mindenkit Isten teremtményének tartunk, és mindennek a jó oldalát vegyük észre. Alapvetően minden ember jónak és jóra születik, életében pedig „küzdve tör a jóra”, csak a mostoha élet, a szeretetlenség hozza ki belőle a rosszat, hívja életre a rossz hajlamokat. Ahogy Madách művében mondja Ádám Éváról: „A jó sajátja, míg bűne a koré, mely szülte őt.” Mindnyájunk kezében ott van a varázspálca, amellyel jobba tehetjük magunkat és másokat is. E két dolog egymást feltételezi. Ez a pedagógia dialektikája, a nevelő ugyanúgy nevelődik, mint a nevelt. Ha jónak tekintjük embertársunkat, és ezt tudomására is hozzuk, akkor biztos, hogy igyekszik megfelelni bizalmunknak, és jó is lesz. Jótett helyébe jót várj!

A szívből jövő, igaz emberi szónak hatalmas ereje van! Ezért próbál az ember beszélni és írni. Valami olyasmit mond Hamlet egy keserű pillanatában, hogy minden kisgyerek szeretetre méltó, bájos és aranyos, s csak később fejlődik a megszokott pimasszá. Nem lehetünk azonban folytonosan a hamleti teljes kiábrándultság és elkeseredés lelkiállapotában. Közhely, de igaz hogy „a szív és az ész együtt mindenre kész!” Minden megszülető kisgyermek azt a hitet erősíti bennünk, hogy neki majd jobb lesz, hogy „ember lesz az én kis unokám.” Óvjuk és szeressük a megszülető kis életeteket! Szophoklész igazsága úgy szól, hogy „sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs semmi csodálatosabb.” Vajon nem emberlétünk méltóságát, nagyra hivatottságunkat fejezi-e ki a keresztény teremtésmítosz, amikor azt mondja, hogy Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette?

Szekér Istvánné**Végre múlik**

Végre múlik a zord fagybörtöne világomnak.
Könnyeim betöltik tisztító feladatukat...
Rian a jég, szívem gátja felszakadt repedés.
Tűnik a fájdalom, félelem, kétségbeesés...

Elmaradnak mögöttem a múltbéli kínjaim,
Helyrekerülnek életmozaik-darabjaim...
Jókor vállaltam a fájó „elszámolás” nyűgét,
Tudom, most már nem rontom el az angyalok „művét”...

Mert Ők, Isten követői, mindig velem voltak,
Most figyeltem fel csak rájuk, pedig sokszor „szóltak”.
Keltegettek többször, de én újra elaludtam.
Végül felébredtem, így a leckét megtanultam...

Mennyi szenvedéstől menekültem volna meg én,
Ha rájuk figyelek, bizván, még a legelején...
Nem pörögtem volna annyit a „mókuseréken”,
Hogyha követem a „szavukat” úton, s útfélen...

Semmiért sem adnám ezt a szerzett tanulságot!
Megtanultam megbecsülni már az „égi lángot”.
Csak valódi igazság az ember létalapja.
Tudatomba vésődött a szeretet parancsa...

Gögöm gyakran gyötört, de már elbúcsúztam tőle...
Szeretném, ha felsőbb énem vezérelne végre!
Akivel én találkoztam az életem során:
Kövesse ő életüket a mélységes hálám!

Mindannyian segítettek újra elindulni,
Abban bízom: segíthetek együtt megérkezni...
A fény az én gyógyítóm, és gyógyító eszközőm,
Mindenható Atyámnak ezt lelkeimmel köszönöm.

Már tudom, hogy honnan jöttem, s hova tartok... Végre!
Legteljesebb bizalmammal tekintek az Égre.
Életcélom megleltem, s ez új életet adhat,
Meggköszönöm hálás szívvel a Mindenhatónak.

Korényi Nikolett**Szeretnék veled**

Szeretnék veled találkozni egy éjszakán,
Bevallani neked, hogy szeretlek igazán.
Egy forró csók után ismételném neked
Hogy nem tudok élni nélküled.

Radolfi Adél**Ha lenne három kívánságod...**

Ha lenne három kívánságod,
Mondd meg nekem, mit kérnél?
Ha valóságga lenne álmod,
Felébredni nem félnél?

Kérnél sok pénzt, boldogságot?
Becsvágyból jó hírnevet?
Megvennéd a szabadságod,
S nem ismernél félelmet?

Jó dolgoknak tűnnek ezek,
Boldogsággal kecsegtetnek,
De ha közelebről nézed őket,
Gyanakvást ébreszthetnek.

Boldoggá tehetnek téged
Igaz s hamis tények is,
A kettő közti különbséget
Ne csak lásd, de értsed is.

Nehéz mindezt megérteni
Modern világunk hajszololásában,
Mikor nem könnyű okosan lavírozni
Korunk értékeinek kavalkádjában.

Családi egység, önzetlenség,
Barátság és tisztelet,
Örök érték legyen mindez,
S kísérje sok szeretet.

Nuszpl Zsolt: Rajzóriai képem**Korényi Nikolett****Papámnak**

Ember, ki már nincs velünk
Ma este rá emlékezünk.
Gyertyát gyújtunk emlékül
S velünk lesz örökkön-örökké.
A mécses csak érted ég,
Szívemben vagy örökké.
Minden mécses, gyertya érted ég.
Koszorú a sírodon,
Könnyesepp az arcomon.

Viehmanné Frey Ibolya

Emlékezzünk!

A bányászok élete nem volt könnyű, ráadásul tele volt életveszéllyel.

A bányász mindig búcsúval indult el, mert nem tudhatta, hogy aznap látja-e még a családját.

Móron sok ember élt a bányászatból, köztük a mi családunk is. Édesapám sokat mesélt a bányáról. "Nem sok különbség van aközött, hogy itt vagy-e, vagy ott. Itt fent is utcák vannak, meg ott lent is, csak más a nevük, meg ott folyton villany ég, mert egyébként sötét lenne".

Persze én ezt nem hittem el, tudtam, hogy nem mond el mindent az apám, ettől aztán még kíváncsibb lettem. Szerettem volna most már én is meggyőződni, hogy valójában milyen is a bánya! Végül alkalom adódott, hogy saját szememmel lássak mindent.

Ezekről az emlékeimről szeretnék írni, és ezzel emlékeznék a móri bányászokra és családjaikra.

Éppen feljöttek az emberek az aknából, feketén, koszosan, és máris szállt le az őket felváltó csoport az aknába. Mindenki köszönt: - Jó szerencsét! Jó szerencsét! - hangzott mindenfelől.

A fejükön kobak volt, kezükben a karbidlámpa, lábukon gumicsizma és rajtuk a már koszos munkásruha. Nevetgéltek, beszélgettek, ahogy szálltak le a föld gyomrába. Ott voltam én is a bátyámmal, és láttam mindent. Volt ott egy széles gumiszalag, de valójában több irányba lehetett menni, kinek merre volt a munkahelye.

Mi egy vágaton mentünk. Nagyon félelmetes volt, mert a hatalmas huzatnak szinte még hangja is volt. Még ma sem tudom, hogy ilyen helyen hogyan lehet huzat.

A legmesszebb azok mentek, akik a „fronton” dolgoztak. Nekem akkor még úgy tűnt, azért hívták ezt így, mert ott robbantottak, ott fejtették a szenet. Elég veszélyes lehetett ott lenni, mert egy ilyen robbantásnál, nem csak szén volt, víz is jöhetett volna, vagy akár gáz is. Volt ott egy teknőszerű valami, amibe dobálták az emberek lapáttal a szenet. Eközben szinte mindig a halál torkában voltak, de mégsem hagyták el magukat soha.

Nem tudhatta soha senki, hogy ha lemegy, feljön-e még. Nem beszéltek róla, de belülről mindenkiben ott lapult a félelem.

Szerettek szórakozni, inni, ha haza mentek a „sihtről”, ahogy ezt nevezték, de az igazi oka a poharazgatásnak az is lehetett, hogy oldják a bennük levő feszültséget. Sokan a mának éltek, mert a holnapjuk mindig bizonytalan volt.

Szükségük is volt a bányászoknak Szent Borbálára, aki a védőszentjük volt, hogy védje és megmentse őket. Mindig is hittek benne és szerették!

A 21. században is a sokat hallott Bányászhimnusz jut az eszembe a bányásznapi napokon, hogy "Szerencse fel, szerencse le, ilyen a bányász élete..." Ezt énekelte minden bányász tele torokból és tiszta szívből. "Isten kezében életünk és megsegít, ha kérjük!"

Ezeket a gondolatokat szánom Szent Borbála-napi megemlékezésül!

Jó szerencsét mindenkinek!

Bene Edit

Sarabolás

Mara nyári, meleg, napos időben száraz egy gazcsomót akart az udvarunkon lesarabolni. A kapanyél nagyobb volt, mint ő. Az életlen, rozsdamarta kapával belevágott parányi lábának nagyujjába. Bugyogott a vére, a baromfikon kívül egyetlen élőlény sem tartózkodott a közelében. Tűzött a nap, úgy érezte belepusztul a fájdalmas forróságba. Nem tudni, elájult-e vagy csak elaludt. Valahol az éber lét határán lebegett. Édesanyja talált rá, bevitte az árnyékos, hűs szobába. Lemosta a földdel véres sebet, hipermangánnal fertőtlenítette és zsebkendővel bekötöztette. A textilanyagon átütött a vér, Gutiné újból átsomagolta a lüktető friss sérülést. Egy kis kamillateát ivott a kislány, és mély álomba zuhant.

Éjszakai álmát a holdra vicsorgó csahosok zavarták meg. Takarója alól kibújva belebámult az éji homályba. Rácsodálkozott az aranyló égitest apró lámpás, röpködő kis szolgálaira. Bámulta a csillagokat. Mélyeket szippantott a földillatú levegőből.

Pici testén hideg szaladt át, fázni kezdett, visszabújt az ágyába. Magára húzta a dunnáját, sokáig forgolódott a zizegő szalmazsákon, majd elszunnyadt.

Magasan járhatott a nap. Marát édesanyja ébresztette fel, enniával kínálta, de nem volt éhes. Folyadékot vett magához és ismét elbóbiskolt, végigaludta az egész napot.

Sokáig viselte „bumszli” kötelékét, lassan gyógyult fájó sebe.

Vélemények az amatőr irodalomról és képzőművészetről

Nuszpl Zsolt

Az amatőrizmus, mint első lépcsőfok

Milyen a jó alkotás? Mit nevezhetünk annak? Vagy talán, ami lényegesebb kérdés, hogy mit van jogunk annak nevezni? Vajon nekünk, akik amatőr írói és képzőművészeti szövetség tagjai vagyunk – hozzáteszem, hogy az amatőr jelzőt némely alkotótársunk tekintetében már igencsak idézőjelesen említhetjük meg, és ezt mindenfajta kétséget kizáróan ki merem jelenteni – van-e jogunk ahhoz, hogy ne csak véleményt alkossunk, hanem olykor-olykor talán kedvezőtlen kijelentéseket is tegyünk, vagy éppen azt mondjuk egy versre, vagy egy prózára, hogy rossz?

Sokan vagyunk, mi, akik írunk, festenek, önmaguk vagy környezetük öröme, akik úgy érzik, hogy a mindennapok egyhangúságát meg lehet szakítani, színessé lehet tenni effajta tevékenységgel. Igen, sokan vagyunk. Egyetlen baj van csupán, mégpedig, hogy valamilyen okból kifolyólag nincs ezekről tudomásunk. Hogy miért? „Ez csupán hobbi.” „Csak kipróbáltam, hátha...” Azt mondták, nem jók a verseim.” „A tanárom az írásom elolvasása után gúnyosan azt javasolta, ne erőltessem a dolgot.” Az elbátortalanodás, az elbátortalanítás, a kétség, hogy vajon lehetünk-e jók, alkothatunk-e színvonalasat olyan műfajokban, melyekben előttünk már oly sokan bizonyítottak, az érzés, hogy talán nincs értelme próbálkozni, megmérgezi az alkotást, mint folyamatot. Próbálkozni valamivel lehet. Elhatározni valamit? Azt is lehet. Kijelenteni, hogy márpedig én akkor is megpróbálok, és újra, és újra, és még az után is még egyszer nekiállok, hogy maradandót alkossak... Nos, ezt kijelenteni, úgy gondolom, szükségszerű.

Újságunknak eme száma sok, ilyen jellemmel rendelkező, új tag alkotásait tartalmazza, akik ki merték jelenteni, ők igenis érdemesnek tartják a művészeteket, és azon belül, jelen esetben leginkább az irodalmat arra, hogy neki szenteljék szabad idejük nagy részét, vagy akár az egész életüket.

A kérdés még mindig adva van: Mi az, amit jó alkotásnak lehet nevezni? A verset? A prózát? Az elemzést? A tanulmányt? A festményt? A grafikát? Az akvarellt? A szénrajzot? Válaszunkat mindenképpen befolyásolni fogja az, hogy mi magunk mit tartunk elsődlegesnek egy versnél, vagy például egy festménynél. Ha valaki a kötött, rímes verseket részesíti előnyben, akarva akaratlanul kevésbé fogja jónak ítélni olyasvalaki versét, aki szabadabb, könnyedebb, rímeket elvétele tartalmazó verseket ír. Ugyanez elmondható egy festményről is. Ha a véleményt alkotó az olajfestményt kedveli, akkor egy akvarellrel jelentkező művész alkotását ugyanúgy kevésbé fogja jónak értékelni. És ez sajnos elmondható a témákra – mind festményeknél, mind költeményeknél, mind pedig prózai műveknél –, elmondható az alkalmazott motívumokra, és még sorolhatnám. A szubjektív tényezők, az, hogy kinek mi tetszik, mindig befolyásolták, és mindig is befolyásolni fogják a véleményalkotókat. A lényeges momentum az, hogy ki mennyire tud ezektől elvonatkoztatni. Ugyanis mindenkinek megvannak a maga vesszőparipái.

Van jogunk véleményt alkotni. Sőt, szükségszerű a véleményalkotás, akár saját ideáljainktól függetlenül, akár azoktól befolyásoltan tudjuk azt megtenni. Hiszen ez kell ahhoz, hogy előre jussunk. Ez kell ahhoz, hogy fejlődjünk, hogy jobbak legyünk valamiben, amiben előttünk már oly sokan lettek naggyá. Fejlődünk kell, s maradandót alkotunk. Csontváry Kosztka Tivadar fogalmazta meg ezt a legjobban, és ez a gondolat útravaló lehet mindannyiunk számára: „Akinek megadatott a lehetőség az alkotásra, annak megadatott a lehetőség a halhatatlanságra.”

Udvardi János

Hivatásos és amatőr irodalom

Magyarország már régóta a műkedvelő, írogató emberek, sajátos kulturális hagyományaink miatt elsősorban, a versírók, rímfaragók hazája. Szinte alig van olyan "írástudó", aki ne próbálna meg legalább serdülőkorában rövid dalban vagy elégiában megfogalmazni valódi vagy képzelte érzelmeit. Sokan abbahagyják, így hát élemedettebb korú emberekből, egyedülállókból és nyugdíjasokból kerül ki az amatőr szerzők, műkedvelők zöme. Műveiket sokan saját egyesületeikben adják elő, ahol azonban általában azt tapasztaltam, hogy a legtöbben nemigen kíváncsiak társaik írásaira. Sokan vannak a grafománok, a hírnévre áhítozók, akik minden áron meg akarnak jelenni. Vannak persze országos, regionális, és különböző kiadói pályázatok, antológiák. A legkézenfekvőbb és legolcsóbb megjelenési lehetőség az egyesületek által kiadott folyóirat. Sokan próbálkoznak magánkiadással is, mivel terjedelmesebb műveket nem lehet más módon megjelentetni. Ez azonban, nem kis részben a kíméletlen megadóztatás miatt, bizony tetemes anyagi áldozatokat követel!

Mivel magyarázható a versírásnak ez a hallatlan népszerűsége, a terjedelmi okokon túlmenően?

A magyar nyelv rendkívüli módon alkalmas a versírásra, ami sok embert megkísért. Úgy gondolják, hogy verset írni nagyon könnyű. Több ezer éves nyelvünk a legtöbbet őrizte meg az ősi szótövekből. Benne van az eleven létből, a természetből származó letisztult hangzás, az ezáltal nagyon motivált szókincs, valamint az ezredévek emberi tapasztalata, története, a létet egységében látó tudása, filozofikussága, egyszóval kultúrája.

Az amatőr művészeti mozgalom, a versírás is, természetesen a kocsmába járásnál sokkal hasznosabb és nemesebb elfoglaltság. Az egyén kibontakoztatásán kívül fontos közösségteremtő és nevelő ereje van. Vigyáznunk kell azonban, hogy kellő szerénységgel, mértéktartással, önismerettel végezzük. Ahhoz, hogy kiléphessünk mások elé írásbeli próbálkozásainkkal, zsenyéinkkel, akár szóban, akár írásban, el kell érni bizonyos színvonalat, különben minden ilyen egyesületben - legyen az fővárosi vagy vidéki – előbb-utóbb elhatalmasodik a kontraszelekció. Ahhoz, hogy valaki magasabb szintre léphessen, továbbfejlődhessen, elengedhetetlen a tehetség. Tiszteletre méltó az akarat, az elszántság, de több kell: tehetség és megszállottság! Természetesen bátorítani és segíteni kell a kezdőket, alapjában véve azonban az igazi tehetség önállóan is képes utat törni magának. Ne felejtsük el: az irodalom magányos műfaj! A közönség a dilettantizmust végképp nem kedveli, ezért van az, hogy nagyon kevés kívülálló látogatja az amatőr szerzők rendezvényeit, és természetesen az újságjaikat is kevesen vásárolják! Ezek jellemzően ajándékként szoktak gazdára találni.

Az még nem irodalmi alkotás, nem lírai mű, ha le tudunk írni néhány rímekbe szedett közhelyes, érzelgős, elkoptatott, slágerszöveg szintű sort. Például: "Közeleg a karácsony, a szeretet ünnepe", vagy: "...mit elsodor a zúgó, őszi szél." Rímeket ki lehet találni, de önálló és újszerű mondanivaló nélkül nem születet irodalmi alkotás! Az elkoptatott rímek nem sokat érnek! Jó példa erre a "virág" és a "világ." Nagyon csínján kell bánni a túl hamar megelölegezett "költő" minősítéssel! Csak őszinte, mélyen átélt és át is gondolt érzelmekből, élettapasztalatból, katarziszból, és az öntörvényű nyelvi kifejezőkészség birtokában születet olyan vers, amely nyilvánosság elé való! Nem igaz, hogy a művek megítélése mindig szubjektív, vannak hozzáértő és elfogulatlan szakemberek is. Ez is szakma, amit meg lehet tanulni! A költői tehetségnek, tudásnak is megvannak az objektív kritériumai, amelyeket az avatott bíráló már a kezdet kezdetén fel tud fedezni a művekben, még a zsenyéknél is. Csak mély gondolkodású, érző és művelt emberből lehet igazi művész! Aki irodalomra akarja adni a fejét, annak képesnek kell lennie az önképzésre, de még arra is, hogy a saját műveit érthetően felolvassa!

Nem szeretem az amatőrséggel való takarózást! Szerintem nincs értelme élesen megkülönböztetni a hivatásos és az amatőr művészetet! Csak az a mű sorolható a művészet kategóriájába, amely objektíve "jó"! A tehetséges, "jó" írók nem iskolában tanulják meg az írást. Valójában ők is amatőrök, mert kedvtelésből írnak, de Istentől kapott tehetségük parancsára éjjel-nappal dolgoznak, hogy át tudják adni másoknak azt a mondanivalót, amely egész bensőjüket feszíti. Akit viszont nem feszít semmi, annak nincs sok keresnivalója a művészet világában, és csak csalódásoknak teszi ki magát, ha mindenáron rá akarja tukmálni másokra lapos közhelyeit és utánérzéseit.

Ez nem zárja ki Petőfi igazságát, mely szerint "a művészet szentegyház, melybe belépni mezítláb is szabad."

Ulrich Éva

Várlak

Derűs világomat
Beárnyékolja a szerelem.
Álmomban te vagy a fény,
Csillag vagy énnemem.

Várlak már hajnalban,
Nem alszom, csak álmodom,
Holdas éjszakákon arcodat
Jó, ha magam előtt láthatom.

Ha bánt valami
Dallal elcsitítani oly jó lehet,
Jó lehet megfogni kezéd,
S átölelni tégedet.

Mikor te jutsz eszembe,
Májusról zeng énekem,
Mert májusban virágozik
Szívemben a szerelem.

Kovácsné Babos Klára

Vallomás

Örülök, hogy Rád figyelhetek,
Örülök, hogy társad lehetek,
Örülök, hogy megtaláltalak,
Örülök, hogy Veled szép minden nap!

Ne légy uram, mert nem
engedelmeskedem,

De töltsd be az egész életem.
A szívemben készítettem el helyed,
Együtt legyünk, amíg csak lehet!

Ha társam vagy és nem parancsolóm,
Veled haladni lesz elég okom.

Ódor Enikő

A lábam szédül...

A lábam szédül, fejem zsibbad,
Bal kezem a jobbtól megriad,
Feszülten nézek körbe,
Engem nem tehetnek tönkre.

Szükségem van egy fürt szőlőre,
Fel kell vinnem valamiért a tetőre.
Félek oda felmenni,
Valahogy jobb lenne valamit inni.

Gyümölcslevet keresve
Teljesen el vagyok keseredve.
Torkom száraz, szám édes
A pokol tüze miért kénes?

Gondolkodom, de hiába,
Túl sok volt ma a pohárba'.
Haza rohanok a szobámba,
És ruhában csak bedőlök az ágyba.

Szabó Zoltán**Napraforgó**

Régen csak egy barátom voltál,
De olyan, aki mindig mellettem áll.
Rá kellett jönnöm, hol a határ,
S hogy barátságunk mivel jár.

Nem bánom a múltat, a jövőbe nézek,
De el nem feledem a sok emlékképet.
Igaz s legjobb barátom voltál és vagy,
Nélküled kihűti testem a téli fagy.

Veled vagyok egész és mégis fél,
Bolond az aki, ennél többet remél.
Hú barátnál nincsen nagyobb kincs,
Így nálad becsesebb semmi sincs.

Lepsényi Bálint**Kell egy társ**

Mindenkinek kell egy társ,
A mindennapok háborgó tengerén.
Egy biztos pont,
Egy megnyugvás.

Ki rossz napjain őt
A csüggedtségből felrázza,
S minden tettét, szavát, gondolatát
Óvja, védi, vigyázza.

Kell, hogy lubickolhasson szerelmében,
S elveszhessen szeme tükrében.
De kell, hogy a nagy tragédiák ne zúzzák őt szét,
Legyen, ki ilyenkor megfogja kezét.

S, hogy mindez megadatott nekem,
Köszönöm az Istennek.
Nem kívánok mást,
Csak, hogy legyen társa minden embernek!

Támogató és közreműködő művészeink voltak ebben az évben:

Bíró Csaba, Cseri Zsuzsa, Dömötör László, F. Dőry Magdolna, Fekete Szilárd, Hodossy Ildikó, Hrubos Zsolt, Kelemen János, Kicsinyek Kórusa (Kórusvezetők: Vámosné Vértessaljai Zsuzsa, Lászlóné Gaál Adrienn), Király Zoltán, Kőrösi Imre, Láposi Gabriella, Lencsés Gábor, Malom Bendegúz, Miklós Krisztina, Monhaltné Patkós Mária, Nédó Géza, Rózsavölgyi Ágnes, Schrenk Éva, Simek Valéria, Somlyai Zsombor.

Új tagtársainkról:

Kasza József: Móron alkotó nyugdíjas, szobrászművész. Gyönyörű fafaragásai végtelenül egyszerűek, finoman megmunkáltak. Sok közülük vallási témájú. Nagy sikerrel mutatta be első MIKSZ-es villámtárlatán a legszebb alkotásait. Egy gránitból faragott alkotása köztéri szobor Pusztavámon.

Korényi Nikolett: 16 éves versíró. Alig pár hónapja, hogy írogat, de már többször lépett közönség elé szerelmes verseivel. „...én szeretek ezzel foglalkozni, mert így igazából le tudom írni, mit is érzek, hogy milyen bánat vagy öröm ér, hogy valaki hiányzik!...”

Szabó Zoltán: 1993. szeptember 4-én született Dombóváron. 18 éves, Pincehelyen lakik és a tamási Béri Balogh Ádám Gimnázium végzős diákja. Körülbelül egy éve kezdett el írogatni kedvtelésből. Azóta már több mint 15 verset írt, nem is szeretné abba hagyni. Műveinek fő témája a szerelem, barátság és általánosságban véve a mély érzelmek.

Impresszum:

MIKSZ újság ISSN 2061-4756

Főszerkesztő: **Udvardi János**

Főszerkesztő-helyettes: **Klein Magda**

Lektorok: **Kovácsné Babos Klára, Nagy F. Luca, Nuszpl Zsolt,**

Tényi Sándorné, Udvardy Béláné, Vargáné Kocsis Mária

Szerkesztők: **Hrubos Zsolt, Klein János**

Kiadó: **Klein János**, a MIKSZ elnöke

e-mail: **moriamatorok@gmail.com**

Nyomdai előkészítés: **G és G Nyomda Bt.**

Máhr Zoltán: A béke szigete

Lepsényi Gyula: Magyar templom

Linczné Ruff Ágnes: Kerámiák

Kasza József: Anya és kisfia

Dömötör László: Kalocsai hímzés (fotó)

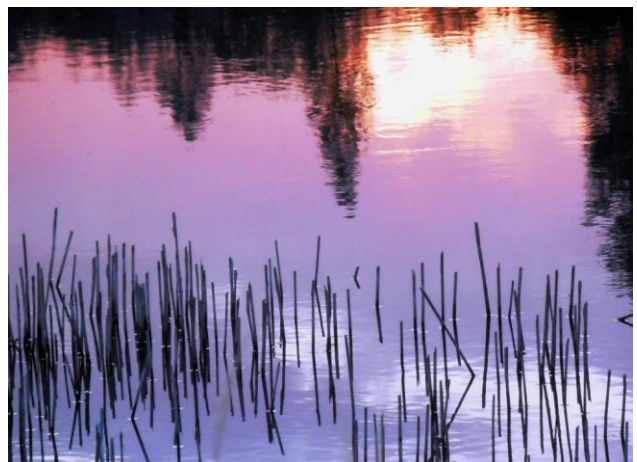
Egri Ferenc: Elmerengve

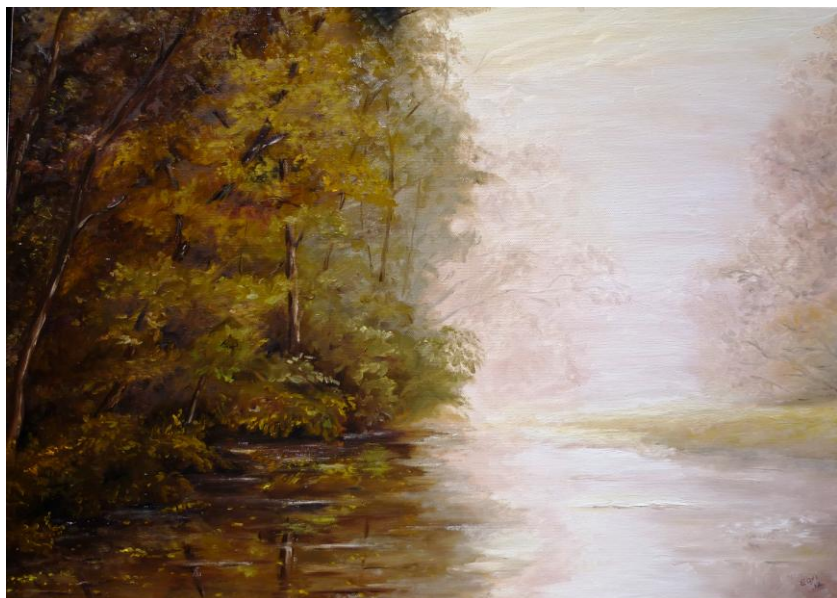
Kőrösi Imre: Gobelin

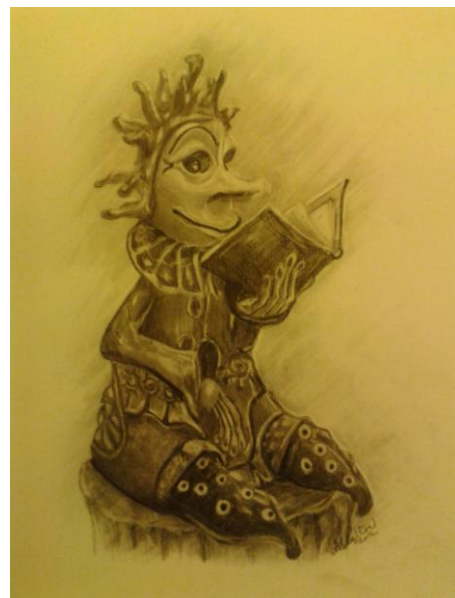
Gergye László: Móri utca késő délután

Bene Edit: Naplemente (fotó)

Egri Ferenc: Ősz a folyóparton

Abonyi Ria: Manó

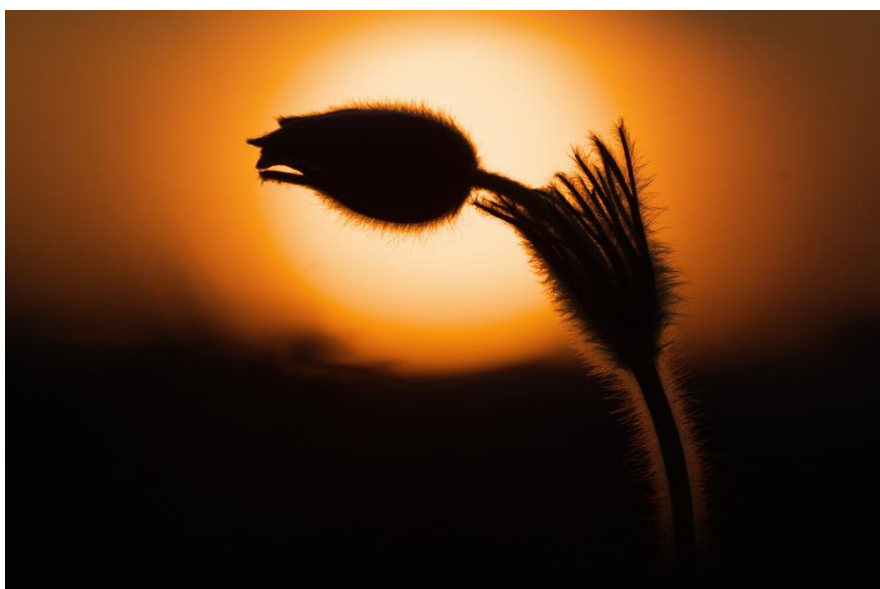
Hrubos Zsolt: Római fürdő (fotó)

Tarrné Skobrák Anna: Álomvirág

**Szabados Norbert: Apa
gyermekével**

Király Zoltán: Fekete leány (fotó)